596/00

Den 13. juni 2000 blev i sag nr. 51.975:

xxxxx xxxxxxxxx
xxxxxxxxx xxx
xxxx xxxxxxxxxx

mod

Forsikrings-Aktieselskabet
Alka
Engelholm Alle 1
2630 Taastrup

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

Forsikringstageren, der har ulykkesforsikring i Forsikrings-Aktieselskabet Alka, klager over, at selskabet anser et rejst krav om ménerstatning for forældet.

Klageren anmeldte den 1/8 1994, at han under en fodboldkamp den 8/6 1994 havde brækket sin ankel. Selskabet anerkendte i skrivelse af 8/10 1994 hændelsen som dækningsberettiget og anførte bl.a.: ”Erstatningen udbetales, hvis der bliver tale om varigt mén på 5% eller derover. Dette kan først afgøres, når tilstanden er stationær. Det vil sige, når tilstanden hverken bliver værre eller bedre. Erfaringen viser, at det først omkring et år efter ulykkestilfældet er muligt at fastslå de endelige følger. Vi beder Dem derfor kontakte os, hvis De efter et år fra skadedatoen, stadig har mén efter ulykkestilfældet. Skulle tilstanden iøvrigt blive stationær inden et år fra skadedatoen og har De varige mén, er De naturligvis velkommen til at kontakte os. Hører vi ikke fra Dem til den tid, går vi ud fra, at vi kan afslutte sagen.”

I skrivelse af 16/10 1994 anmodede klageren om refusion af nogle omkostninger, han havde afholdt til fysioterapi, hvilke omkostninger selskabet betalte.

Den 22/2 1999 anmodede klageren om udbetaling af erstatning, idet han som følge af skaden havde pådraget sig varigt mén. I skrivelse af 31/3 1999 til selskabet anførte klageren bl.a.: ”Under henvisning til Alkas skrivelse af d. 13. marts 1999, skal det hermed meddeles, at undertegnede forsikringstager fastholder ønsket om, at genoptage den tidligere anmeldte skade. Alka har inden endelig afklaring af spørgsmålet omkring erstatning, udbedt sig svar på en række spørgsmål.

Ad. 1) Årsagen til at sagen ønskes genoptaget er, at undertegnede ikke tidligere har været opmærksom på muligheden for at søge ménskadeerstatning, som følge af varige mén, samt at følgerne af skaden er forværret.

Ad. 2) Ved afgørelsen d. 8.10.1994, kun 4 måneder efter skadens indtræden, var der en klar forventning om en forbedring af tilstanden. Denne forbedring udeblev imidlertid.

Tilstanden er tværtimod blevet forværret.

Ad. 3) I forbindelse med skaden var der tale om indlæggelse og operation på Bispebjerg hospital, samt efterfølgende kontrolbesøg. Journal vedrørende dette er tidligere fremsendt til Alka.

Endvidere modtog jeg, umiddelbart efter, behandling hos fysioterapeut. Dokumentation for dette er ligeledes tilsendt Alka.

Aktuel lægelig dokumentation for min fysiske tilstand afventer p.t. indkaldelse til røntgen på amtssygehuset i Glostrup, hvortil jeg er henvist fra egen læge.

Resultatet af undersøgelsen samt lægelig vurdering vil blive fremsendt så snart dette foreligger. Såfremt egentlig lægeattest ønskes, bedes denne fremsendt til undertegnede.”

I sagen er bl.a. fremlagt røntgenbeskrivelse af 28/4 1999, hvoraf bl.a. fremgår: ”R.U. af højre fodled sml. med opt. fra 25.10.96 viser uændrede følger efter fraktur i laterale malleol samt i fibula 15 cm prox. for spidsen af lateralt malleol. Der ses uændret stilling af osteosyntesemateriale i laterale malleol. Der er ingen opklaringer omkring skruerne. Der er 5 skruer igennem skinnen og 1 skrue, skruet i forfra. Der er normal fodledsgaffel. Der er minimal tilspidsning af spidsen af mediale malleol, uændret fra tidligere. Der er en avulsionsfølge dorsalt for distale ende af talus – 10 x 5 mm, og uændret fra tidligere"

Klagerens læge har i skrivelse af 13/6 1999 til selskabet bl.a. anført: "Ved konsultation d 30/3–99 fremgår følgende: Nuværende gener, som har været tilstede siden ultimo 1994 uden forværring eller bedring, er smerter i hø ankel ved selv kortvarig stående belastning, samt efter få skridts gang især på lidt ujævnt terræn og ved trappegang, hvilket er meget aktuelt og generende for ham i arbejdet som rådhusbetjent. Der er ikke smerter i hvile, men der udløses smerter ved selv lette traumer fra lat.-siden af anklen. Kan ikke løbe, har måttet opgive at spille fodbold."

Selskabet har afvist at yde forsikringsdækning med henvisning til, at klagerens gener har været stationære siden ultimo 1994.

I skrivelse af 3/10 til selskabet har klageren bl.a. anført: "Under henvisning til Alkas brev af d. 3. september 1999, skal jeg hermed gøre opmærksom på, at jeg er uenig i Alkas afgørelse i forbindelse med ovenstående skade. Ifølge forsikringsaftalelovens § 29 er et krav forældet to år efter udgangen af det kalenderår, hvor forsikringstager er blevet bekendt med at skaden har medført varige følger, og i alt 5 år efter at kravet er forfaldet. For at forældelsesfristen på 2 år kan løbe, er det en betingelse at fordringshaveren har fået kundskab om kravet. Hvad angår den sikredes krav på erstatning, vil det kunne forekomme, at forældelsesfristen ikke begynder at løbe ved udgangen af det kalenderår, i hvilket kravet er forfaldet. Det kan nemlig udmærket tænkes, at den sikredes krav på erstatning er forfaldet, men at han ikke har fået kundskab om kravet. Endvidere kan det f.eks. ske, at den sikrede ikke har kundskab om, at selskabet faktisk er i besiddelse af de oplysninger, som det efter forsikringsaftalelovens § 24 skal være i besiddelse af, for at erstatningskravet kan anses for forfaldet. I så fald begynder forældelsesfristen på 2 år ikke at løbe. I dette tilfælde har undertegnede forsikringstager hidtil ikke haft kundskab om krav, d.v.s. at skaden har medført varige mén, ej heller om at kravet skulle være forfaldet. Først i forbindelse med lægelig undersøgelse og røntgen i 1999 har jeg fået kundskab om krav. Jeg mener derfor, at have indsendt ansøgning om ménskadeerstatning af 22. februar 1999 rettidigt, d.v.s. inden for 5 års forældelsesfristen. Set udfra objektive kriterier mener jeg derfor, at være berettiget til at modtage erstatning i forbindelse med beskadigelse af ankel og fodled. Jeg har hele tiden haft en klar forventning om en forbedring af min tilstand, og har hidtil ikke betragtet tilstanden som permanent. Jeg har hele tiden været af den klare klare overbevisning, at hævelser og smerter med tiden

ville fortage sig, og ville som en naturlig følge heraf se tiden an. Endvidere kan det oplyses, at formålet med røntgenbillederne fra oktober 1996 var, at de skulle ligge til grund for en vurdering af, om de indopererede 'søm, skruer og plader' skulle opereres ud. Resultatet var dengang, at de skulle blive siddende. Der var altså ikke tale om en vurdering af, om der skulle være varige mén. Når en sammenligning med røntgenbillederne af 28. april 1999 viser uændrede følger, er det i relation til 'søm, skruer og pladers' placering og eventuelle fjernelse."

Nævnet udtaler:
Nævnet finder på grundlag af de lægelige oplysninger at kunne lægge til grund, at skaden i hvert fald var stationær i 1996. Det fremgår endvidere af udtalelsen fra klagerens læge, at generne har været til stede siden ultimo 1994 uden forværring eller bedring. Nævnet finder, at klageren i hvert fald i 1996 har været klar over, at ulykkestilfældet den 8/6 1994 havde resulteret i en skade, der kunne give anledning til et krav mod selskabet. Herefter kan nævnet ikke kritisere, at selskabet har afvist at yde forsikringsdækning under henvisning til, at et eventuelt krav er forældet ved udgangen af 1998 i henhold til forsikringsaftalelovens § 29's 2-årige forældelsesregel.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

Klagen kan ikke tages til følge.

J. Hermann
formand